

10 4690

TARTU ÜLIKOOLI
RAAMATUKOGU

Rööwel Burke ja wooditeff.

Balentin Burke oli tema nimi. Ta oli üks kange waras, kes täieliku osawusega oma sõd toimetas. Katskümme aastat oli ta juba mitmesugustes wangimajades mööda saatnud. Ta oli üks suur, tugew, punaka näuga mees, kes oma keelega muud ei tahtnud teha kui wanduda. Siiski wõis Jumal selle mehe juures imet teha, nagu järgmine lugu näitab. Ma mäletan weel üsna hästi kudas Moodyle seda jutustades pisarad palgedele weeresiwad. 30 aastat eht weel rohkemgi on sest saadik mööda läinud. Moody oli sel ajal weel noormees ja alles jutlustaja ometisse astunud. Tema oli St. Louis'i tulnud jumalateenistust pidama. Üks wäga laialine linna ajaleht oli lubanud kõik tema ütelsed awaldada. Sellest tuli siis, et igauks tema jutlusi kuulis ja luges. Burke oli sel ajal seallamas wangis ja ootas uue surjateu ületuulamist. Kartsa wangistus oli teda nii tig dats wõinud, et ta muud ei tahtnud teha, kui wangiwahiti sajatada, kui see oma ringkäigul tema kongist mööda läks. Ühel päewal wiskas keegi ühe nimetatud ajalehe numbri sinna kongi: Esmene, mis ta selle juures filmas, oli pealkiri, mis umbes nõnda käis: „Kudas Wilippi linna wangihoidja kinni wõeti.“ See oli just Burkele. Rahuga istus ta maha ja hakkas waatama mis selle wangihoidjaga sündis.

„Wilippi,“ ütles ta, „see on ülewal Illinois, seal linnas ma olin juba.“ Lugu näitas talle iseäralik. See oli Moody jutlus eelmisel õhtul. „Mis asi see on?“ mõtles ta. „Paulus ja Siilas — suur maawarise mine — mis pean ma tegema, et ma õndsaks saan?“ Ta waatas kuupäewa, jah, see oli ju eilne leht. Wandudes wiskas ta seda käest nurka ja käis kongis edasi tagasi. Warsti wõttis ta lehe jälle üles, luges edasi. Oi, see oli ju üsna huwitaw lugu! Ta luges seda itka weel.

Wiimaks tuli talle nii imelik tundmine, mis ta weel oma eluseesgi pole tunnud. „Mis asi see nüüd on?“ mõtles ta iseeneses. Peale 20 aasta olen ma juba wangimajades istunud, aga niisugust tundmist pole mul weel iial olnud. Mis asi see ometi on? Mis see tähendab. peastetud saada? Ma olen oma eluaja koera elu elanud ja olen sellest juba päris tüdinunud. Kui niisugust asja olemas on, nagu see jutlustaja ütleb, siis

tahan mina seda üles otsida, ja ma pean seda leidma, kui see ka mu elu maksaks." Ja ta tegi seda. Ta hakkas tõsiselt oma pattu kahjatsema, ja palus Jumalalt filmapisaratega andeksandmist. See oli esimene kord tal paluda, peale selle kui ta oma ema süles oli palunud. Viimaks kesköö tunnil tuli rahu ja vaiksus tema hingesse. Nüüd oli ta täis hõiskamist ja rõemu. Igatsedes ootas ta uue päewa algust.

Kui hommikul waht oma ringkäiguga tuli, teretas Burke teda esimest korda lahkest. Waht waatas imekspannes ta otsa. Profurörile jutustas Burke, kudas ta Moody jutlust lugedes oma Jumalat olla leidnud.

"Siin," ütles see wangiwahile, „ole hoolas ja pea Burke terawaste filmas; nüüd ta mängib palwemeest, ja enne kui sa aimad, on ta kadunud.“

Mõne nädali pärast tuli tema asi ette ja Burke lasti lahti. Nüüd oli ta wäljas, suures linnas, ilma sõbrata ja koduta; kes tema näg. nägi, pööris umbusaldusega temast ära. Ta palus Jumalat, et ta ometi temale teistmoodi näu kingiks. Sa naerad ehk kui sa seda loed, aga armas Jumal kuulis tema palwet. Moody ütleb, Burke olla, kui ta teda aasta pärast Chicagos jälle näinud, üsna teistmoodi, wäga armsa olewaga olnud.

Burke läks Neijorki ja lootis seal paremat hatatust leida. Aga ka seal ei läinud paremini; sellegi pärast jäi ta kindlaks ja wõitis kõik kurjuse kiisatused ära. Kuue kuu pärast, pööris ta St. Louisi tagasi. Ühel päewal lastis profurör ta enese juurde kutsuda. Burke kuulis seda raske südamega, sest ta mõtles, et nüüd jälle üks wana kuritegu on awalikuks tulnud.

„Kui ma süüdlane olen," ütles ta iseeneses, „siis tahan ma seda tõeks tunnistada, sest wale peale olin ma alati walmis olnud.“

Profurör tuli lahkest wastu.

„Kus sa wiimisel ajal olid, Burke?“

„Neijorkis.“

„Mis sa seal tegid?“

„Otsisin tööd.“

„Kas sa oled ka oma usust kinni pidanud, mis sa mulle rääkisid?“

„Jah," wastas Burke, profurörile kiudlaste filmi waadates. „Ma olen ühe raske aja läbi teinud, profurööri herra, aga oma usku ei ole ma mitte kautanud.“

Nüüd oli tund käes, kus temale teine lehekülg pöörati. „Burke," ütles profurör, „ma olen sind igapäew ülewaatuse all pidanud, nii kaua kui sa Neijorkis olid. Mina arwasin, et sinu usk paljas filmakirjalik pettus on, aga nüüd olen ma kindel, et

ja ausat kristlikku elu oled elanud. Ma lasfin sind kutsuda, et sulle riigiasjanduses teenistuse kohta pakkuda. Sa wõid kohe ametisse astuda.

Tema algas oma uut tööd julge ja kindla etewõttega igal-pool õigust teha. Ta oli kõikis asjus ustaw, ja ei lestinud kaua, kui ta enesele kõigi tuttawate ees oli lugupidamist wõitnud, nii et tähtsamad mehed tema ees kiibarat kergitawad.

Mõni aeg hiljemalt reisis Moody St. Louisist läbi ja pi-das mõned tunnid kiini, et oma sõpra Burkett üles otsida. Ta leidis teda ühes kohtu hoonete ülemas toas, ühe koti juures wahtis, kus 60.000 dollari eest demantide sees oli. „Herra Moody,“ ütles ta, „waadake, mis Jumala arm ühest wanast kurjategijast wõib teha. Prokurör on mind kõigi teiste seast wälja walinud, neid deemantide walwama.“ Üks tänu pisarate wool niisutas tema nägu, kui ta neid sõnu rääkis.

Pärast sai temast enesest suur Isanda teener. Suur hull kol-watumaid ja tangeid patuseid sai tema läbi headuse poole pööratud.

Kui kaua ta weel elas, olen ma unustanud, aga Moody jutustas tema matusest, et ülemad ja alamad, rikkad ja waeled kokku woolasiwad, sellele õndsaks saanud patusele wiimast au tegema. Weel täna nimetatakse tema nime auartusega. —

Jumala arm wõib Jesuse läbi kõiki uuendada ja pühitseda, olgu ta nii suur patune kui tahes. Tule siis, kes sa ial oled, ja saa Tema sees õnnelikuks.

* * *

Meie haigemajale, jutustab üks õpetaja, tehti üks kallis kingitus: nimelt üks ülipehme, kerge, soe woodi tekk, paljude wäljaõmmeldud piibli ja laulu salmidega. Lappidest tekk, mille helkjad kohad salmidega ilustatud. Haiged on sellega väga rahul; ja mõned on selle all koguni teiste mõtetele tulnud, mis parem on kui kõik wäljaspidine mõnus.

Õpinene haige, keda sellega kiini kaeti, põdes kopju põletikku. Ha-tatujes ei aimanud ta midagi teki saladusest, sest ta oli väga haige. Mida enam tema terwis kofus, seda enam hakkasiwad tema filmad ja süda salmidega tööle. Nii wahetas ta seal juures ühte otja teisega, et ta kõiki salmi läbi wõiks läbi uurida. Temast nähti jeda, mis ta ta ütles, et see tekk teda rõõmustab. Iseäranis see sõna, et Kristus on tulnud maailma sisse patustid õndsaks tegema, andis talle filma nähtawalt väga palju mõelda ja uurida.

Kord oli seal all üks inimene, kes väga ranget walu ja rasket pa-lawikku pidi kannatama. Tema filmad jäiwad iseäranis nende sõnade peale seisma: „Minu juures leiate teie hingamiist eneste hingede.“ Ta tõmbas mind käega enese poole ja näitas selle salmi peale ja palus: „Õpetaja härra, rääkige mulle sellest rohkem!“ Ta leidis hingamiist oma ihule ja hingele, ja tundis haigemajast lahtudes ennast õnnelikuma kui ialgi omas elus.

Warsti peale selle sai üks noormees sinna ajemele, kes enam kui tahetsa päewa mõistujeta maas oli. Seal nägin ma korraga, kuidas ta kokku tõmbas, ja mõned filmapildud peale selle, teki südamekistust

juuteles. Mina mõtlesin, et ta oma jampsitufes seda teeb, ja tahtsin näha, misjugune salm selle kohta peal seisis, mida ta juuteles; aga nägin, et selle kohta peal salmi polnudki, vaid üks iseäraline riide tükk. Haige vaatas seda iseäraliku liigutusega, pisarad tulivad temale silmi, ja ista jälle uueste andis ta sellele kohale juud. Ma arvasin kindlasti, et ta jampsih, astusin siiski natuke lähemale.

Kui ta mind nägi, küsis ta: „Kas teie võite mulle ütelda, kust see tekk on saadud?“

„Üks hea naesterahvas on seda haigemajale kinkinud.“

„Kas Teie ei tea selle naesterahva nime?“

„Ei; aga mul on veel üks kiri, mis meie teiega ühes saime — üks ilma nimeta kiri.“

„Ah, armas õpetaja härra, kas ma võin seda kirja kord näha?“

„Ma tahan seda kohe tuua; Teie võite seda lugeda.“

Tema käed värisestivad ja tema huuled läksivad walgeks, kui ma selle kirja ta kätte andsin. Ta vaatas seda ja ütles liigutatud healega: „See on minu ema kiri. Ma palun, lugege see mulle ette!“

Kirjas seisis: „Sellega saadan ma Teile ühe teki, piibli- ja laulusalmidega. Ma olen seda haigemaja woodi tarwis teinud, mina arwan, et see tekk on haige ihule hea, aga need salmid on suremata hingele head. Ma palun armast Jumalat, et tema neile kallidele sõnadele oma õnnistust annaks.“ Kirja lõpp oli: „Teie linnas elab minu poeg, kelle peale ma palju pean mõtlema, kui ma selle teki kallal töötan.“

Kui ma kirja pealt üles vaatasin, nägin ma kuidas haige enesele kae silme peale oli pannud. Ta seisib wait. Ma arvasin heaks, teda nüüd üsna üksi jätta.

Järgmisel päeval jutustas ta mulle, et see tema ema kuue tükk oli; ta olla seda kohe tunnud ja seda nähes sügavaste liigutatud saanud. Ta tundis tarwis olevat, ennast awalikult välja rääkida. Ta tõstis kaebtust enese peale, et ta oma wagale emale palju südame valu olla walmistanud. Ta olla kergemeelse seltsi kimpu sattunud ja Jumalat unustanud. Joowise, mängimise, tantsumise ja teatri külges olla ta siida rippunud. Nüüd löi teda Jumala käsi haigusega ja wiis teda haigemajasse otse selle aseme peale, mis tema ema teki oli ehitatud. Nastate kaupa oli ta temast lahutatud, nüüd pidi ta sel wiisil tema jälgi leidma!

„Need on Jumala teed,“ helises tema hinge sees. „Jumal ei taha, et ja hukka lähed; tema tahab ema palmeid kuulda. Seepärast koputab ta nii tugewaste sinu külge.“

Nii kohe pidi õpetaja emale kirjutama. Poeg oli ihu poolt liig nõrk, et ta ei võinud nii kirjutada, kuidas ta joowis. Siiski lihas tema wärisew käsi ühe lühiteise sõna sinna juure.

Õsjanud tegi seda head tööd, mis ta oli alganud, edasi: Poeg ei läinud mitte enam laiale teele, mille peal palju käiwad.

Jumal tarwitab mitmesugusid abinõusid inimeste manitsamiseks ja tõmbamiseks enese poole. Ta ootab laiali laotatud kättega, et sind enese rinnale wajutada. Nutta siis, armas lugeja, ja leiad Tema juures igatsest ärapeaftmist. Nüüd on veel õnnistuse päew.

